

ת"פ 26150/07/20 - מדינת ישראל נגד יוסף צור, משרד רו"ח צור ע.י.

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 26150-07-20 מדינת ישראל נ' צור ואח'

בפני כבוד סגן הנשיא ירון מינטקביץ
בעניין: מדינת ישראל ע"י עו"ד עמנואל אלקובי

המאשימה

נגד

1. יוסף צור
2. משרד רו"ח צור ע.י. ע"י עו"ד גיא פלנטר

הנאשמים

גזר דין

רקע

נאשמת מס' 2 (להלן: **החברה**) היא חברה למתן שירותים חשבונאיים ונאשם מס' 1 (להלן: **הנאשם**) הוא רואה חשבון ובזמנים הרלוונטיים היה בעליה ומנהלה של החברה.

בשנים 2013-2017 ניכה הנאשם שלא כדין מדו"חות המע"מ שהגיש בשם החברה תשומות מס בסכום כולל של מעל 1.5 מיליון ש"ח, מבלי שהיו בידיו חשבוניות מס כנגד אותן תשומות, וזאת על מנת להשתמט מתשלום מס.

בשל כך הורשעו הנאשמים בניכוי מס תשומות ללא מסמך כדין בכוונה להשתמט מתשלום מס בנסיבות מחמירות.

הודאת הנאשם באה במסגרתו של הסדר טיעון, על פיו הוסכם בין הצדדים, כי ככל שיסיר הנאשם את מחדליו וישלם לרשויות את חוב המס, תעתור המאשימה להשית עליו עונש עיקרי של 12 חודשי מאסר בפועל ועונשים נלווים, וככל שלא יעשה כן, המאשימה תטען כפי הבנתה. על פי שתי החלופות הוסכם, כי הנאשם יטען באופן חופשי.

ראיות לעונש

ב"כ הנאשם הגיש אסופת מסמכים ביחס למצב הרפואי המורכב של שנים מילדיו הבגירים של הנאשם, ולא ארחיב מעבר לכך על מנת שלא לפגוע בפרטיותם. כמו כן הוגשו מסמכים הנוגעים להסרת המחדל ולהליכי פירוק של נאשמת מס' 2 (ר' קלסר מסמכים אשר סומן במ/1).

טעוני הצדדים

ב"כ המאשימה עמד על נסיבות ביצוע העבירה וטען, כי העובדה שהנאשם משמש רואה חשבון מהווה נסיבה מחמירה לעניין זה. לשיטת המאשימה, מתחם העונש ההולם את מעשי הנאשם הוא 12-28 חודשי מאסר לצד ענישה נלווית. ביחס לעונש הראוי טען, כי על אף שהנאשם לא הסיר את המחדל במלואו, לאור הסכום הגבוה אותו שילם עד כה, המאשימה סבורה כי ניתן לראות בו כאילו הסיר את מלוא המחדל ולעתור לעונש של שנת מאסר, כפי שהוסכם בין הצדדים במסגרת ההסדר. עוד טען התובע, כי המאשימה הביאה בחשבון את נסיבותיו האישיות הקשות של הנאשם בעת

עמוד 1

שגיבשה את הסדר הטיעון. לאור אלה, המאשימה עתרה להשית על הנאשם שנה מאסר בפועל, מאסר מותנה וקנס וכן עתרה להשית על החברה קנס כספי.

ב"כ הנאשם, אשר טען לזכותו כל אשר ניתן, עמד בהרחבה על נסיבות ביצוע העבירה ובכלל זה טען, כי הנאשם פעל לבד, ללא תחכום ומבלי שניצל את הידע המקצועי שלו והעבירות שעבר נעברו באופן שנדון מראש להתגלות. עוד טען, כי הנאשם עבר את העבירות על רקע מצבם הרפואי המורכב של שניים מילדיו. בהקשר זה טען הסניגור, כי בקביעת המתחם יש להביא בחשבון את העובדה שהנאשם עבר את העבירות בשל מצבם הרפואי של ילדיו. לאור אלה, ביקש ב"כ הנאשם לקבוע, כי מתחם העונש ההולם נע בין ששה חודשי מאסר בדרך של עבודות שירות ועד לשנת מאסר.

לעניין קביעת העונש בתוך המתחם פירט ב"כ הנאשם על אודות מאמצי הנאשם להסיר את המחדל ולכך שבפועל המחדל הוסר כמעט במלואו. בנוסף, הפנה לכך שהנאשם חסך בזמן שיפוטי, הביע חרטה, קיבל אחריות על מעשיו ועשה מאמצים לשוב למוטב לרבות שהשקיע בהמשך פעילותה של הנאשמת 2 שפועלת ללא רבב וכן הפנה לחלוק הזמן הניכר מאז ביצוע המעשים. ב"כ הנאשם טען, כי ענישה בדרך של מאסר בפועל תפגע קשות בנאשם, לרבות בפן הכלכלי, והפנה לנסיבות חייו המורכבות (אשר יפורטו בהמשך), ולכך שהוא צפוי לסנקציות נוספות לאור הרשעתו. לאור אלה, עתר ב"כ הנאשם להשית על הנאשם עונש של 6 חודשי מאסר בעבודות שירות.

במסגרת טיעונו הפנה הסניגור לפסקי דין שונים, בהם נגזרו על נאשמים שהורשעו בעבירות מסים עונשי מאסר בעבודות שירות.

דבר הנאשם

הנאשם הגיש מכתב לבית המשפט, בו כתב כי הוא מקבל אחריות על מעשיו, מבין את הפסול שבהם ומביע עליהם צער. בנוסף, תיאר את קשיי חייו הנובעים מבעיות הבריאות של ילדיו ומלחצים שנוצרו בעקבות ההליך הפלילי. הנאשם הרחיב ביחס לחובות שצבר וביקש שתינתן לו הזדמנות להמשיך ולפרנס את משפחתו מבלי להישלח למאסר בפועל. בדיון לפני חזר הנאשם בעל פה על הדברים הכתובים במכתבו.

מתחם העונש ההולם

לאורך תקופה של ארבע שנים השתמטו הנאשמים מתשלום מס בסכום כולל שמעל מיליון וחצי ש"ח, אותם גבה הנאשם מלקוחות החברה והיה אמור להעבירם לרשויות. לשם כך כלל הנאשם בדיווחי החברה הוצאות שלכאורה הוציאה החברה, למרות שלא היו בידו חשבוניות כדין, וכך הצדיק את ניכוי התשומות.

שני ערכים מוגנים נפגעו בשל מעשי הנאשם, ערך השוויון בנטל המס וערך הפגיעה בקופה הציבורית.

מלבד חומרת העבירות ופגיעתן בערכים מוגנים חשובים, אלו עבירות אשר הפיתוי לבצען גדול וסיכויי התפיסה נמוכים. לפיכך מדיניות ענישה ראויה אמורה להרתיע אחרים מבצוע עבירות דומות.

לענין הערכים המוגנים, ר' למשל 3641/06, צ'צ'קס נ' מדינת ישראל, שם נפסק:

"בית-משפט זה חזר והדגיש לאורך השנים את החומרה שבה יש להתייחס לעבריינות כלכלית, ועבריינות מס בכלל זה, נוכח תוצאותיה ההרסניות למשק ולכלכלה ולמרקם חברתי, ונוכח פגיעתה הקשה בערך השוויון בנשיאת נטל חובות המס הנדרש לצורך מימון צרכיה של החברה

עמוד 2

ולפעילות התקינה של הרשויות הציבוריות. העבריינות הכלכלית, ועבריינות המס בכללה, איננה מסתכמת אך בגריעת כספים מקופת המדינה. היא פוגעת בתודעת האחריות המשותפת של אזרחי המדינה לנשיאה שוויונית בעול הכספי הנדרש לסיפוק צורכי החברה, ובתשתית האמון הנדרשת בין הציבור לבין השלטון האחראי לאכיפה שוויונית של גביית המס - פגיעה הנעשית לרוב באמצעי מירמה מתוחכמים, קשים לאיתור."

לעתים רבות מתיחסת החברה בסלחנות לעברייני מסים, כאילו אין במעשיהם חומרה או פסול מוסרי או ערכי - ולא היא. המנעות תשלום מסים חותרת תחת ערכים חברתיים בסיסיים של שוויון בנשיאה בנטל, ומכל בחינה שקולה לשליחת יד לקופת הציבור. משכך, נקודת המוצא היא, כי יש לראות את עבריו המס ככל עבריו אחר שולח ידו ברכוש חברו - בהבדל שסיכויי תפיסתו של עבריו המסים נמוכים יותר ורווחיו לרוב גבוהים יותר מאלו של גנב "רגיל", והוא אף אינו משלם את מחיר ההוקעה החברתי אותו משלם עבריו רכוש אחר. לפיכך, על מדיניות הענישה לתת ביטוי לפסול הערכי והמוסרי שבעבירות מסים ולכך שאין הבדל ממשי בין מי שמתחמק מתשלום מס אמת ובין מי ששולח יד לרכוש חברו.

ר' בהקשר זה רע"פ 7135/10 חן נ' מדינת ישראל, בפסקה יא':

"יש המתפתים לראות עבירות מס, שאין הנגזל האינדיבידואלי בהן ניצב לנגד העיניים והרי הוא הציבור כולו, 'חסר הפנים' כביכול - במבט מקל. לא ולא. אדרבה, בית משפט זה, עוד משכבר הימים, ראה אותן בחומרה וקבע 'כמדיניות רצויה, שלא לאפשר ריצוי עונש מאסר בעבודות שירות כשהמדובר בעבירות פיסקליות' (ע"פ 4097/90 בורסקי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] מיסים ה(1); שציטטה המשיבה). אכן, רבים מעברייני המס הם אנשים שייראו כנורמטיביים ביסודם, אשר לא ישלחו יד לכיס הזולת - אך אינם נרתעים משליחת יד לכיס הציבורי. לכך מחיר בענישה" (ראו בנוסף: רע"פ 74/13 חלילו נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (17.4.2013); רע"פ 7790/13 חיים נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (20.11.2013); רע"פ 5358/12 שוקרון נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (10.7.2012)).

במיוחד דברים אמורים בעבירות על חוק מס ערך מוסף, שהרי הנאשמים גבו את סכומי המע"מ מלקוחות החברה, והיו אמורים להעבירם לרשויות, אך הנאשם השאיר אותם תחת ידיו - ומכל בחינה מעשיו שקולים לגניבה מהקופה הציבורית.

פסיקה עקבית קובעת, כי בעבירות מסים יש להחמיר עם העבריינים לשם הרתעה, בשל הקלות שבביצוע העבירות והקושי לאתר את מבצעייהן. הפסיקה שמה דגש על הערך החברתי העומד בבסיס החובה לשלם מסים ולשאת בנטל הכללי ועל הפגיעה החברתית והכלכלית הנגרמות כתוצאה מעבירות אלו.

לצד זאת נפסק לא אחת, כי בעבירות מס לנסיבותיו האישיות של העבריו יש משקל נמוך וכי על דרך הכלל יש להשית מאסר ממש בעבירות אלו. ר' למשל רע"פ 977/13 אודיז נ' מדינת ישראל:

"בית משפט זה כבר קבע, לא אחת, כי עבירות המס מתאפיינות בחומרה יתרה נוכח פגיעתן הישירה- בקופה הציבורית, והעקיפה- בכיסו של כל אזרח, ולאור חתירתן תחת ערך השוויון בנשיאת נטל המס [...] לאור הלכה זו הותוותה בפסיקה מדיניות הענישה, לפיה יש לגזור את דינם של עברייני המס תוך מתן הבכורה לשיקולי ההרתעה, ולהעדיף על פני נסיבותיו האישיות של הנאשם [...]. עוד נקבע, כי בגין עבירות אלו, אין להסתפק, ככלל, בהשתת עונש מאסר, אשר ירוצה בעבודות שירות, אלא יש למצות את הדין עם העבריינים באמצעות הטלת עונש מאסר

בפועל, המלווה בקנס כספי".

ר' גם רע"פ 7964/13, יוחנן רובינשטיין נ' מדינת ישראל (פסקה 9):

חומרתן של עבירות המס נעוצה בפגיעתן הקשה בערך השוויון, העומד ביסוד חובת תשלום המס. ההתחמקות הבלתי חוקית מתשלום מס אמת, מגדילה את עול המס המוטל על אזרחי המדינה, והיא פוגעת בקופה הציבורית. אין צריך לומר, כי באותה שעה, המתחמק ממס נהנה משירותיה של המדינה, הממומנים מכיסיהם של אזרחים שומרי חוק. חומרה זו היא שהביאה למדיניות ענישה מחמירה הנלווית לעבירות המס, ובמסגרתה יש לבכר את האינטרס הציבורי על פני שיקולים הנוגעים לנסיבותיו האישיות של המבקש ולקשייו הכלכליים. ככלל, הרשעה בעבירות מס תגרור אחריה הטלת עונש מאסר מאחורי סורג ובריה לצד הטלתו של קנס כספי, אשר נועד לפגוע בכדאיות הכלכלית של ביצוע העבירות.

וכן ר' רע"פ 5060/04, הגואל, רע"פ 4791/08, כהן, רע"פ 7450/09, רע"פ 2843/11, אבו עיד, עפ"ג 2444-03-11, ג'בר, רע"פ 7790/13, חיים, רע"פ 1866/14, אופיר זקן ועוד, רע"פ 5064/14, רבחי נתשה נ' מדינת ישראל, רע"פ 2259/16, חנוכיב.

ר' גם עפ"ג 19090-05-18, בו אושר מתחם עונש הולם של 18-36 חודשי מאסר לנאשם שניכה שלא כדין תשומות מס של שני מיליון ש"ח.

בקביעת מתחם העונש ההולם, יש להביא בחשבון את סכום המס הגבוה שנוכה שלא כדין, מעל מיליון וחצי ש"ח ואת פרק הזמן המשמעותי בו בוצעו העבירות (כארבע שנים). מנגד יש להביא בחשבון כי המעשים בוצעו ללא תחכום, והתמצו בדיווח כוזב בדו"חות על תשומות שאין נגדן חשבוניות מס, ולא מעבר לכך.

לאור כל אלה, מתחם העונש ההולם אותו ביקשה המאשימה לקבוע, מאסר בפועל, לתקופה שבין 12 חודשי מאסר ועד 28 חודשים, מאסר מותנה וקנס, נראה מתון, ולטעמי ניתן היה לקבוע מתחם הולם גבוה יותר, לאור סכום המס הגבוה. עם זאת, לא אחמיר עם הנאשם מעבר לעמדת המאשימה ואקבל את המתחם אותו עתרה לקבוע.

אבהיר, כי עיינתי בפסקי הדין השונים אליהם הפנה הסניגור, בה הושתו עונשי מאסר בעבודות שירות בגין עבירות מס שונות, אך לא ראיתי כי יש בהם לשנות מהמתחם אותו קבעתי, או ללמד כי ניתן לקבוע בצד העבירות בהן הורשע הנאשם מתחם עונש שאינו כולל מאסר ממש. אכן, ניתן למצוא מקרים בהם נמנע בית משפט מהשתת מאסר ממש בגין עבירות מס מטריאליות, בין אם כחריגה ממתחם העונש בין אם כקביעת מתחם שאינו מחייב הטלת מאסר ממש, אך אין בכך לשנות מהכלל, עליו חזר בית המשפט העליון פעמים רבות, כי דינו של מי שהשתמט מתשלום סכום מס גבוה, כבמקרה שלפני, הוא מאסר ממש לתקופה משמעותית.

נתונים שאינם קשורים לעבירות

הנאשם יליד 1965, נשוי ואב לארבעה ילדים בגירים. עובד מזה כ- 30 שנה כרואה חשבון ואין לחובתו הרשעות קודמות.

מתסקיר שירות המבחן עלה, כי הנאשם גדל בבית נורמטיבי להורים ניצולי שואה, ותפקד באופן תקין ונורמטיבי לאורך השנים, ובכלל זה שירת שירות צבאי מלא, לרבות שירות קבע קצר כקצין. שניים מילדיו של הנאשם הם בעלי צרכים

מיוחדים, לאחד מהם נכות צמיתה של 100% ולאחרת נכות של 50%. כאמור למעלה, לא ארחיב בעניין זה על מנת שלא לפגוע בפרטיותם, אך אבהיר לקורא כי למרבה הצער מדובר בבעיות רפואיות של ממש.

לדברי הנאשם בפני שירות המבחן, הרקע לביצוע העבירות נוגע למצבו הרפואי של בנו וללחצים שחוזה בעקבותיו, בין היתר בשל היעדרויותיו מהמשרד לשם הטיפול בבנו. הנאשם קיבל אחריות למעשיו, הביע חרטה ובושה וגילה רצון להשתתף בתוכנית טיפולית ייעודית לעברייני מרמה. שירות המבחן התרשם, כי אין לנאשם דפוסיים עברייניים ויש לו מסגרת משפחתית תומכת, וניכר כי הוא מקדיש את מרצו לטיפול בילדיו.

לאור אלה, שירות המבחן המליץ על ענישה בדרך של עבודות שירות לצד הטלת צו מבחן לשנה, במהלכה הנאשם ישולב בקבוצה טיפולית.

דין והכרעה

מכלול הנתונים פועל לזכותו של הנאשם: הנאשם קיבל אחריות למעשיו, הן ברמה הפורמלית, של הודאה בכתב האישום, הן ברמה המהותית, של הכרה בפסול שבמעשים, כפי שעלה מהתסקיר, והן במישור הכלכלי, היינו הסרת המחדל באופן כמעט מלא. כמו כן, מדובר באדם פעיל ויצרני, אשר מלבד המעשים מושא כתב האישום לא נכשל בעבירות נוספות, ותפקד באופן נורמטיבי ומעלה בכל מישורי חייו.

לצד זאת ראיתי להעיר, כי התקשיתי לקבל את הקשר הנטען שבין מעשיו של הנאשם ובין מצבו הרפואי של בנו, כפי שעלה מהטיעונים לעונש ומדברי הנאשם לעורך התסקיר. אכן, למרבה הצער אחד בנו של הנאשם סובל מבעיה רפואית קשה, אשר בעטיה נקבעו לו 100% נכות (וכאמור - לא ארחיב בעניין זה על מנת שלא לפגוע בפרטיותו). ועם זאת, במלוא הזהירות והרגישות אציין, כי העבירות בהן הורשע הנאשם בוצעו בשנים 2013-2017, ואילו מהחומר הרפואי שהוגש עולה, כי הבעיה הרפואית ממנה סובל בנו של הנאשם התגלתה בשנת 2010, ובמהלך שנה זו בוצעו עיקר הטיפולים הרפואיים. משכך, התקשיתי לקבל את ההסבר, שבשל היעדרויותיו של הנאשם מעבודתו לצורך טיפול בבנו, הוא השתמט מתשלום מסים בהיקף של מעל מיליון וחצי ש"ח, דווקא בשנים 2013-2017.

באותו הקשר אציין, כי הבעיות מהן סובלת בתו של הנאשם התגלו בשנת 2016, וגם הן אינן יכולות להסביר עבירות שבוצעו החל משנת 2013.

לאור אלה, לא ראיתי כי מצבם הרפואי של ילדיו של הנאשם אמור לקבל ביטוי בקביעת מתחם עונש מקל יותר מהנהוג במקרים דומים, או בחריגה מהמתחם אותו קבעתי, והעניין יקבל את ביטויו בקביעת העונש בתוך המתחם.

אעיר, לגבי חריגה ממתחם העונש ההולם, כי בתיקון 113 לחוק העונשין הגביל המחוקק את שיקול דעתו של בית המשפט ואפשר חריגה ממתחם העונש אותו קבע רק באחד משני מקרים: חריגה לקולא משיקולי שיקום, על פי סעיף 40 לחוק העונשין וחריגה לחומרה משיקולי הגנה על שלום הציבור על פי סעיף 40ה, וכל יתר הנתונים באים בחשבון בקביעת העונש בתוך גדר המתחם. שיקולים "מסורתיים" להקלה בעונש, כגון חלופת הזמן או מצב בריאותי קשה של נאשם אינם יכולים לשמש בקביעת המתחם או בהצדקת חריגה ממנו (ע"פ 7475/14 **קבהא מהדי נ' מ.י.**, (ע"פ 5956/13 **מ.י. נ' אבו נגמה**)).

באשר לחריגה מטעמי שיקום אומר, כי אין לכך אחיזה בנסיבות המקרה שלפני. הנאשם תפקד באופן תקין בכל מישורי חייו לפני ביצוע העבירות, במהלך ביצוע העבירות וגם לאחר מכן, ואינו זקוק לשום הליך שיקומי. אני ער להמלצת שירות

המבחן, לשלב את הנאשם בקבוצה יעודית לעברייני מרמה, אך לא ראיתי כי המלצה לשילובו של הנאשם בהליך כאמור מצדיקה חריגה ממתחם העונש ההולם, השמורה למקרים חריגים בלבד. ר' למשל ר' למשל ע"פ 1229/19, יפתח סלומינסקי נ' מדינת ישראל, שם נקבע:

13. המערער טוען, בעיקרו של דבר, כי בנסיבות המקרה, היה על בית המשפט המחוזי לסטות לקולה ממתחם הענישה שקבע בית המשפט המחוזי, וזאת משיקולי שיקום. אמנם כן, סעיף 40ד(א) לחוק העונשין מורנו כי בית המשפט רשאי לחרוג ממתחם הענישה ההולם אם מצא כי "הנאשם השתקם או כי יש סיכוי של ממש שישתקם". ואולם, נקבע לא אחת כי יש לנקוט בזהירות בכל הנוגע לסטייה ממתחם הענישה בשל שיקולי שיקום, ולבחון כל מקרה על נסיבותיו. בתוך כך, נקבע כי יש לבחון, בין היתר, האם השינוי שעבר הנאשם נותן אותותיו במישורים השונים של חייו, ובפרט בדרך החשיבה המעוותת אשר הובילה אותו לביצוע העבירות (ראו והשוו: 6637/17 קרנדל נ' מדינת ישראל, פסקאות 22-25 (18.4.2018) [פורסם בנבו]). כן נקבע, כי יש לבחון באיזה שלב של ההליך השיקומי מצוי הנאשם, ולסטות ממתחם הענישה ההולם רק במקרים נדירים שבהם קיימים סיכויי שיקום מובהקים המצדיקים, בבחינת יוצא מן הכלל, לסטות ממתחם הענישה ההולם (ראו: ע"פ 5936/13 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (14.1.2015) [פורסם בנבו]; ע"פ 3927/16 מדינת ישראל נ' בר-זיו, פסקה 21 (23.2.2017) [פורסם בנבו]).

...

15. יתר על כן, יודגש כי בית המשפט המחוזי נתן משקל לשיקולי השיקום הקיימים בעניינו של המערער בעת גזירת העונש, וכי מכל מקום, שיקולי השיקום אינם עומדים לבדם, ויש להתחשב גם בשיקולים נוספים ובראשם השיקול ההרתעתי והנזקים החמורים שנגרמים לנפגעי העבירה, הניצבים אף הם ביתר שאת בעבירות מעין אלה (ראו: ע"פ 5143/15 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 20 (31.1.2016) [פורסם בנבו]; ע"פ 4802/18 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 4 לחוות דעתי (29.1.2019) [פורסם בנבו]).

ניתן אמנם למצוא אסמכתאות לאפשרות, כי בתי המשפט רשאים לחרוג ממתחם העונש ההולם גם שלא משיקולי שיקום, חרף העדר הסמכה בחוק (ר' למשל מאמרו של פרופ' אורן גזל-אייל "חריגה ממתחם העונש ההולם" (ספר דורית ביניש, 2015) וע"פ 4456/14 קלנר נ' מדינת ישראל, פסקאות 196-225). עם זאת, גם על פי אותן דעות, הדבר יכול להעשות במקרים קיצוניים ונדירים ביותר, על מנת שלא להפוך את הוראות תיקון 113 לאות מתה - ולא ראיתי כי נסיבותיו האישיות והמשפחתיות של הנאשם שלפני, וכן גם מצבו הרפואי כפי שעלה מחומר שהוגש, מבלי להקל בהם ראש, נכנסות לגדרי אותן נסיבות חריגות ויוצאות דופן.

לאור האמור מעלה, גוזר על הנאשמים את העונשים הבאים:

נאשם מס' 1

- א. שנים עשר חודשי מאסר בפועל. הנאשם יתייצב למאסר ביום 29.1.23. ככל שהנאשם היה עצור במהלך החקירה, ימי המעצר ינוכו והצדדים יגישו הודעה מתואמת בענין זה.
- ב. ארבעה חודשי מאסר, בו לא יישא, אלא אם יעבור תוך שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר עבירה על חוק מס ערך מוסף או פקודת מס הכנסה שהיא פשע או עוון.

ג. קנס בסך 50,000 ש"ח או חודשיים מאסר תמורתו. הקנס יחולק ל 25 תשלומים. תשלום ראשון עד ליום 1.2.24 והיתר עד הראשון בחודשים שלאחר מכן. לא ישולם תשלום במועד, תעמוד היתרה לפרעון מיידי.

נאשמת מס' 2

קנס בסך 25,000 ש"ח. הקנס יחולק ל 25 תשלומים. תשלום ראשון עד ליום 1.2.24 והיתר עד הראשון בחודשים שלאחר מכן. לא ישולם תשלום במועד, תעמוד היתרה לפרעון מיידי.

הנאשם יתאם כניסתו למאסר עם ענף אבחון ומיון של שירות בתי הסוהר: פקס 08-9193314, דואר אלקטרוני MaasarN@ips.gov.il, טלפון : 074-7831077 או 074-7831078.

ככל שלא יקבל הנאשם הנחיה אחרת, עליו להתייצב ביום 29.1.23 עד השעה 9:00 במתקן המעצר בכלא ניצן ברמלה עם תעודה מזהה והעתק גזר הדין.

החוב מועבר למרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגבייה, בהתאם למועדים והתשלומים שנקבעו למעלה. ניתן יהיה לשלם את תוך שלושה ימים מהיום לחשבון המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגבייה באחת מהדרכים הבאות:

- א. בכרטיס אשראי - באתר המקוון של רשות האכיפה והגבייה, www.eca.gov.il
- ב. מוקד שירות טלפוני בשרות עצמי (מרכז גבייה) - בטלפון *35592 או בטלפון 073-2055000
- ג. במזומן בכל סניף של בנק הדואר - בהצגת תעודת זהות בלבד (אין צורך בשוברי תשלום).

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים תוך 45 יום.

ניתן היום, י"ח כסלו תשפ"ג, 12 דצמבר 2022, בנוכחות הצדדים.